

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 15. marca 2012*

„Avtorske in sorodne pravice — Direktiva 2006/115/ES — Člena 8 in 10 — Pojma ‚uporabnik‘ in ‚priobčitev javnosti‘ — Razširjanje fonogramov prek televizijskih in/ali radijskih sprejemnikov, nameščenih v hotelskih sobah“

V zadevi C-162/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court (Commercial Division) (Irska) z odločbo z dne 23. marca 2010, ki je prispela na Sodišče 7. aprila 2010, v postopku

Phonographic Performance (Ireland) Limited

proti

Irski,

Attorney General,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, J. Malenovský (poročevalec), E. Juhász, G. Arestis in T. von Danwitz, sodniki,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. aprila 2011,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Phonographic Performance (Ireland) Limited H. Sheehy, solicitor, skupaj z J. Newmanom, BL,
- za Irsko D. O’Hagan, zastopnik, skupaj z E. Fitzsimonsom in J. Jeffersom, BL,
- za grško vlado G. Papadaki, M. Germani in G. Alexaki, zastopnice,
- za italijansko vlado P. Gentili, zastopnik,
- za francosko vlado J. Gstalter, zastopnik,

* Jezik postopka: angleščina.

— za Evropsko komisijo J. Samnadda in S. La Pergola, zastopnici,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 29. junija 2011

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 8 in 10 Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine (UL L 376, str. 28).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med organizacijo Phonographic Performance (Ireland) Limited (v nadaljevanju: PPL) in Irsko.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

- 3 Svetovna organizacija za intelektualno lastnino (SOIL) je v Ženevi 20. decembra 1996 sprejela Pogodbo SOIL o izvedbah in fonogramih (v nadaljevanju: WPPT) ter Pogodbo SOIL o avtorski pravici. Ti pogodbi sta bili v imenu Evropske skupnosti potrjeni s Sklepom Sveta 2000/278/ES z dne 16. marca 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 33, str. 208).
- 4 Člen 2(b), (d) in (g) WPPT določa:
„Za namene te pogodbe:
(b) ‚fonogram‘ pomeni posnetek zvokov izvedbe ali drugih zvokov oziroma njihovih nadomestkov, razen če je v obliki posnetka, ki je vključen v kinematografskem ali drugem avdiovizualnem delu;
[...]
(d) ‚proizvajalec fonograma‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki prevzame pobudo in odgovornost, da prva posname zvoke neke izvedbe ali druge zvoke oziroma nadomestke teh zvokov;
[...]
(g) ‚javna priobčitev‘ izvedbe ali fonograma pomeni prenašanje zvokov izvedbe ali zvokov oziroma nadomestkov, zvokov posnetih na fonogramih, javnosti na kateri koli način, razen z radiodifuznim oddajanjem. Za namene člena 15 ‚javna priobčitev‘ vključuje tudi to, da zvoki ali nadomestki zvokov, posneti na fonogramih, postanejo slišni javnosti“.
- 5 Člen 15 WPPT določa:
„1. Izvajalci in proizvajalci fonogramov uživajo pravico do enkratnega pravičnega nadomestila za neposredno ali posredno uporabo fonogramov, izdanih za komercialne namene, za radiodifuzno oddajanje ali kakšno drugo javno priobčitev.

2. Pogodbenice lahko v svoji domači zakonodaji določijo, da izvajalec ali proizvajalec fonograma ali oba zahtevata od uporabnika enkratno pravično nadomestilo. Pogodbenice lahko sprejmejo zakonodajo, ki določi pogoje, pod katerimi se enkratno pravično nadomestilo deli med izvajalci in proizvajalci fonogramov, če se ti o tem ne sporazumejo.

3. Vsaka pogodbenica lahko z uradnim obvestilom, deponiranim pri generalnem direktorju WIPO, izjavi, da bo uporabljala določbe prvega odstavka samo glede nekaterih vrst uporabe, da bo omejila njihovo uporabo na drug način ali da teh določb sploh ne bo uporabljala.

4. Za namene tega člena se fonogrami, dostopni javnosti po žici ali brezžično na tak način, da imajo posamezniki lahko dostop do njih s kraja in v času, ki ju sami izberejo, štejejo kot fonogrami, ki so bili izdani za komercialne namene.“

Pravo Unije

6 V uvodnih izjavah 5, 7 in 16 Direktive 2006/115 je navedeno:

„(5) Za ustvarjalno in umetniško delo avtorjev in izvajalcev je nujno potreben primeren dohodek kot osnova za nadaljnje ustvarjalno in umetniško delo, investicije, ki jih zahteva proizvodnja fonogramov in produciranje filmov, pa so še posebej visoke in tvegane. Možnost zagotovitve tega dohodka in povračila investicij je mogoče učinkovito zagotoviti le z ustreznim pravnim varstvom imetnikov pravic.

[...]

(7) Zakonodajo držav članic bi bilo treba približati tako, da ta ne nasprotuje mednarodnim konvencijam, na katerih temelji zakonodaja držav članic o avtorski in sorodnih pravicah.

[...]

(16) Države članice bi morale biti sposobne predvideti bolj daljnosežno varstvo imetnikov pravic, sorodnih avtorski, kot ga zahtevajo določbe te direktive v zvezi z oddajanjem in priobčitvijo javnosti.“

7 Člen 7 Direktive 2006/115 določa:

„1. Države članice za izvajalce predvidijo izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo snemanje svojih izvedb.

2. Države članice za RTV organizacije predvidijo izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo snemanje svojih oddaj, če se te prenašajo po žici ali po zraku, vključno preko kabla ali satelita.

3. Kabelski distributer nima pravice iz odstavka 2, če zgolj opravi kabelsko retransmisijo oddaj RTV organizacij.“

8 Člen 8(2) te direktive določa:

„Države članice predvidijo pravico, s katero zagotovijo, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, objavljen v komercialne namene, ali reprodukcija takšnega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti, ter zagotovijo, da se to nadomestilo razdeli med zadevne izvajalce in proizvajalce fonogramov. Države članice lahko, če ni dogovora med izvajalci in proizvajalci fonogramov, določijo pogoje glede medsebojne delitve nadomestila.“

9 Člen 10 navedene direktive določa:

„1. Države članice lahko predvidijo omejitve pravic iz tega poglavja za:

(a) zasebno uporabo;

[...]

2. Ne glede na odstavek 1 lahko vsaka država članica predvidi enake vrste omejitev glede varstva izvajalcev, proizvajalcev fonogramov, RTV organizacij in producentov prvega posnetka filma, kot jih predvidi v zvezi z varstvom avtorske pravice pri književnih in umetniških delih.

Vendar lahko predvidijo prisilne licence le do mere, v kateri se te ujemajo z Rimsko konvencijo.

3. Omejitve iz odstavkov 1 in 2 se uporabijo samo v določenih posebnih primerih, ki niso v nasprotju z normalno uporabo predmeta in ne bi nerazumno prizadele legitimnih interesov imetnika pravic.“

10 Z Direktivo 2006/115 je bila kodificirana in razveljavljena Direktiva Sveta 92/100/EGS z dne 19. novembra 1992 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 120).

11 V uvodni izjavi 9 Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) je navedeno:

„Vsakršno usklajevanje avtorske in sorodnih pravic mora temeljiti na visoki stopnji varstva, kajti takšne pravice so za intelektualno ustvarjanje bistvenega pomena. Njihovo varstvo pomaga zagotoviti ohranjanje in razvoj ustvarjalnosti v interesu avtorjev, izvajalcev, producentov, potrošnikov, kulture, industrije in javnosti nasploh. Intelektualna lastnina se torej prizna kot sestavni del lastnine.“

12 Člen 3 te direktive določa:

„1. Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.

2. Države članice predvidijo za spodaj naštete izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo vsakršno obliko dajanja na voljo njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način tako, da imajo pripadniki javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami:

(a) izvajalcem za posnetke njihovih nastopov;

(b) proizvajalcem fonogramov za njihove fonograme;

(c) producentom prvega posnetka filmov za izvirnik in primerke njihovih filmov;

(d) RTV organizacijam za posnetke njihovih oddaj ne glede na to, ali oddajajo po žici ali po radijskih valovih, vključno s kablom ali satelitom.

3. Pravice iz odstavkov 1 in 2 se ne izčrpajo z nobenim dejanjem priobčitve javnosti oziroma dajanja na voljo javnosti, kot ju določa ta člen.“

Nacionalno pravo

- 13 Člen 97 zakona iz leta 2000 o avtorski in sorodnih pravicah (Copyright and Related Rights Act 2000, v nadaljevanju: zakon iz leta 2000) določa:

„1. S pridržkom iz odstavka 2 poslušanje zvočnega posnetka in gledanje radiodifuzne oddaje ali kablskega programa ni kršitev avtorske pravice na zvočnem posnetku, radiodifuzni oddaji ali kablskem programu, če se posluša ali gleda:

- (a) v delih nepremičnin, kjer se ponuja možnost prenočitve za stanovalce ali osebe, ki so tam nastanjene, in
- (b) če gre za del ugodnosti, ki se ponujajo izključno ali predvsem stanovalcem ali osebam, ki so tam nastanjene.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za v njem navedeni del nepremičnine, če se za vstop v del nepremičnin, kjer se zvočni posnetek, radiodifuzna oddaja ali kablski program posluša ali gleda, plača primeren znesek.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 14 PPL je kolektivna organizacija, ki zastopa pravice, ki jih imajo proizvajalci fonogramov na zvočnih posnetkih ali fonogramih na Irskem.
- 15 Postopek v glavni stvari se nanaša na tožbo, ki jo je organizacija PPL vložila zoper Irsko, da bi se ugotovilo, da je ta država s tem, da je sprejela in obdržala v veljavi člen 97 zakona iz leta 2000, kršila člen 4 PEU, in da bi se predlagala povrnitev škode, nastale zaradi te kršitve.
- 16 Organizacija PPL trdi, da ji zaradi izključitve odgovornosti, določene v členu 97(1) zakona iz leta 2000, upravitelji hotelov in penzionov (v nadaljevanju skupaj: hoteli) niso plačali pravičnega nadomestila za uporabo fonogramov, za katere jim je družba PPL podelila licenco, v hotelskih sobah na Irskem, in sicer prek naprave, ki jo namestijo odgovorni za upravljanje teh hotelov v okviru ponujene storitve.
- 17 Vendar izključitev odgovornosti v korist hotelirjev, ki oddajajo varovane fonograme, krši nekatere evropske direktive, sprejete na področju pravic, sorodnih avtorski pravici, ki določajo pravico proizvajalcev fonogramov, da prejmejo pravično nadomestilo, če se njihovi fonogrami uporabljajo v določenih okoliščinah.
- 18 High Court (Commercial Division) pojasnjuje, da se postopek v glavni stvari nanaša le na zvočne posnetke ali fonograme, ki jih stranke poslušajo v hotelskih sobah na Irskem, in ne v drugih delih teh hotelov. Prav tako se ne nanaša na uporabo interaktivnih prenosov ali prenosov na zahtevo.
- 19 Poleg tega, po mnenju predložitvenega sodišča, če hotelir namesti televizijske ali radijske sprejemnike v sobah svojega hotela na Irskem, ki jim posreduje, prek kabla ali druge tehnologije, centralno prejet signal, hotelir v skladu s členom 97(1) zakona iz leta 2000 ni dolžan plačati pravičnega nadomestila proizvajalcem fonogramov za zvočne posnetke, ki se oddajajo prek televizijskega ali radijskega sprejemnika.
- 20 Ravno tako, če hotelir v sobe svojega hotela namesti drugo napravo in omogoči gostom dostop do zvočnih posnetkov v fizični ali digitalni obliki, tako da jih lahko ti poslušajo s pomočjo te naprave, hotelir prav tako ni dolžan v skladu s členom 97(1) zakona iz leta 2000 plačati pravičnega nadomestila proizvajalcem fonogramov.

- 21 Poleg tega, čeprav se zahtevki v tem postopku nanašajo le na uporabo zvočnih posnetkov v hotelskih sobah, predložitveno sodišče navaja, da na podlagi člena 97(1) zakona iz leta 2000 prav tako ni mogoče zahtevati pravičnega nadomestila za tako uporabo v bolnišnicah, klinikah, domovih za bolniško nego, zaporih in drugih podobnih ustanovah.
- 22 Na koncu predložitveno sodišče pojasnjuje, da so zadevni zvočni posnetki v tem postopku fonogrami, objavljeni v komercialne namene.
- 23 V tem okviru navedeno sodišče meni, da Sodišče ob upoštevanju razlik med pravicami, zaščitnimi s členom 3(1) Direktive 2001/29 in členom 8(2) Direktive 2006/115, konteksta, v katerem se uporablja izraz „priobčitev javnosti“, in namena navedenih določb, pojmu „priobčitev javnosti“ ne bi smelo dati istega pomena, kot ga je dalo v sodbi z dne 7. decembra 2006 v zadevi SGAE (C-306/05, ZOdl., str. I-11519).
- 24 V teh okoliščinah je High Court (Commercial Division) prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je upravitelj hotela, ki v sobah za goste namesti radijske in/ali televizijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, ‚uporabnik‘, ki ‚priobčuje javnosti‘ fonogram, ki se predvaja v radiodifuzni oddaji, za namene člena 8(2) kodificiranega besedila Direktive 2006/115 [...]?
 2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali člen 8(2) Direktive 2006/115 [...] države članice zavezuje, da zagotovijo pravico do plačila pravičnega nadomestila za predvajanje fonograma ne le od RTV-organizacij, ampak tudi od upraviteljev hotelov?
 3. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali člen 10 Direktive 2006/115 [...] državam članicam dovoljuje, da upravitelje hotelov izvzamejo iz obveznosti plačila ‚enkratnega pravičnega nadomestila‘ zaradi ‚zasebne uporabe‘ v smislu člena 10(1)(a) [te direktive]?
 4. Ali je upravitelj hotela, ki v sobah za goste namesti naprave (ki niso televizijski ali radijski sprejemniki) in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, ‚uporabnik‘, ki izvaja ‚priobčitev javnosti‘ fonogramov v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115 [...]?
 5. Če je odgovor na četrto vprašanje pritrdilen, ali člen 10 Direktive 2006/115 [...] državam članicam dovoljuje, da upravitelje hotelov izvzamejo iz obveznosti plačila ‚enkratnega pravičnega nadomestila‘ zaradi ‚zasebne uporabe‘ v smislu člena 10(1)(a) Direktive 2006/115 [...]?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 25 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, „uporabnik“, ki „javnosti priobčuje“ fonogram, ki se radiodifuzno oddaja, v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.
- 26 V uvodu je treba opozoriti, da države članice v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 predvidijo pravico, s katero zagotovijo, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, objavljen v komercialne namene, ali reprodukcija takšnega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti.

- 27 Iz te določbe je razvidno, da je treba tistega, ki uporablja fonogram za radiodifuzno oddajanje ali za priobčitev javnosti šteti za „uporabnika“ v smislu te določbe.
- 28 V teh pogojih je treba torej presoditi, ali gre v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, za „priobčitev javnosti“.
- 29 Glede pojma „priobčitev javnosti“ v smislu člena 8(2) Direktive 92/100, kodificirane z Direktivo 2006/115, je Sodišče v sodbi z dne 15. marca 2012 v zadevi SCF (C-135/10) v točki 76 presodilo, da ta zahteva posamično presojo. Enako velja za istovetnost uporabnika in vprašanje uporabe zadevnega fonograma (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 78).
- 30 Sodišče je poleg tega pojasnilo, da je treba za namen take presoje upoštevati več dopolnjujočih se meril, ki niso samostojna in so odvisna drugo od drugega. Zato jih je treba uporabiti posamično in v njihovem medsebojnem delovanju, ker so lahko, glede na posamičen primer, podana v zelo različnem obsegu (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 79).
- 31 Med temi merili je Sodišče na prvem mestu poudarilo ključno vlogo uporabnika. Ta uporabnik namreč izvaja dejanje priobčitve, če ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja svojim strankam omogoča dostop do radiodifuznega oddajanja varovanega dela. Če tega posredovanja ne bi bilo, stranke, čeprav bi se nahajale na območju, ki ga pokriva oddajanje, oddajane dela načeloma ne bi mogle spremljati (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 82).
- 32 Sodišče je na drugem mestu pojasnilo nekatere sestavne dele pojma javnosti.
- 33 V zvezi s tem mora biti po mnenju Sodišča „javnost“ sestavljena iz nedoločenega števila potencialnih naslovnikov in dovolj velikega števila oseb (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 84).
- 34 Najprej, Sodišče je glede „nedoločenosti“ javnosti opozorilo, da gre v skladu z opredelitvijo pojma „posredovanje javnosti (priobčitev javnosti)“ iz glosarja SOIL, ki brez zavezujoče pravne moči vendarle prispeva k razlagi pojma javnosti, za „omogočanje, da je delo [...] na vsak primeren način zaznavno osebam na splošno, tj. ne omejeno na posebne posameznike, ki so del zasebne skupine“ (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 85).
- 35 Dalje, Sodišče je glede merila v zvezi z „dovolj velikim številom oseb“ pojasnilo, prvič, da je njegov namen opozoriti, da pojem javnosti vsebuje določen minimalni prag, ki iz tega pojma izključuje premajhno ali celo nepomembno množico zadevnih oseb (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 86). Drugič, za določitev tega števila je treba upoštevati kumulativne učinke, ki izhajajo iz dajanja del na voljo potencialnim prejemnikom storitve. V zvezi s tem ni upoštevno le, koliko oseb ima istočasno dostop do istega dela, ampak je treba tudi vedeti, koliko od njih do tega dela dostopa zaporedno (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točki 86 in 87).
- 36 Tretjič, Sodišče je presodilo, da če je upoštevna pridobitnost „priobčitve javnosti“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29, to še toliko bolj velja glede v bistvu ekonomske pravice do pravičnega nadomestila, ki jo imajo izvajalci in proizvajalci fonogramov v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo SCF, točki 88 in 89).
- 37 Po mnenju Sodišča se tako razume, da uporabnik, na eni strani, namenoma izbere javnost, ki ji je priobčitev namenjena, in da je, na drugi strani, na tak ali drugačen način to priobčitev pripravljen sprejemati in ga ne bo zgolj naključno „dosegla“ (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 91).
- 38 Zlasti glede na ta merila in v skladu s posamično presojo – kot je bilo ugotovljeno v točki 29 te sodbe – je treba presoditi, ali v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, izvaja dejanje priobčitve javnosti v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.

- 39 Načeloma je v pristojnosti nacionalnih sodišč, da ugotovijo, ali gre v posameznem primeru za tak primer in v tem pogledu dokončno presodijo vsa dejstva, vendar je treba ugotoviti, da ima Sodišče glede zadeve iz postopka v glavni stvari vse potrebne dokaze za presojo, ali gre za tako dejanje priobčitve javnosti.
- 40 Najprej je treba navesti, da tako v položaju, ki ga obravnava predložitveno sodišče, v katerem upravitelj hotela v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, kot tudi v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba SGAE (točka 42), lahko gostje takega hotela, čeprav se nahajajo znotraj območja pokritosti s fonogramskim signalom, fonogram poslušajo le na podlagi namernega ukrepanja tega upravitelja. Njegova vloga je torej ključna v smislu točke 31 te sodbe.
- 41 Dalje, glede hotelskih gostov, kot so ti v zadevi iz postopka v glavni stvari, je treba navesti, da gostje takega hotela predstavljajo nedoločeno število potencialnih prejemnikov storitev, saj je dostop teh gostov do storitev tega hotela v bistvu posledica lastne izbire vsakega od njih in je omejen le z nastanitveno kapaciteto zadevnega hotela. V tem primeru gre torej za „osebe na splošno“ v smislu točke 34 te sodbe.
- 42 Poleg tega je treba v skladu s točko 33 te sodbe glede števila potencialnih naslovnikov navesti, da je Sodišče že presodilo, da gostje hotela tvorijo dovolj veliko število oseb, tako da jih je treba šteti za javnost (glej zgoraj navedeno sodbo SGAE, točka 38).
- 43 Na koncu, glede pridobitnosti v smislu točk 36 in 37 te sodbe je treba ugotoviti, da je v tej zadevi goste hotela mogoče opredeliti za „ciljno skupino“ in „pripravljene za sprejemanje“.
- 44 Dejanje upravitelja hotela, ki se nanaša na omogočanje dostopa do oddajanega dela svojim gostom, namreč pomeni dodatno storitev, ki vpliva na raven tega hotela in tako na ceno sob (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo SGAE, točka 44). Poleg tega je mogoče pritegniti druge osebe, zainteresirane za to dodatno storitev (glej po analogiji sodbo z dne 4. oktobra 2011 v združenih zadevah Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, ZOdl., str. I-9083, točka 205).
- 45 Iz tega sledi, da je v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, radiodifuzno oddajanje fonogramov, ki ga izvaja upravitelj hotela, pridobitno.
- 46 Iz zgoraj navedenih ugotovitev sledi, da v položaju, kot je ta v zadevi iz postopka v glavni stvari, upravitelj hotela izvaja dejanje „priobčitve javnosti“ v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.
- 47 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, „uporabnik“, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma, ki se radiodifuzno oddaja, v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.

Drugo vprašanje

- 48 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, dolžan plačati pravično nadomestilo v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 za razširjanje fonograma, ki se radiodifuzno oddaja, poleg nadomestila, ki ga plača RTV-organizacija.
- 49 Takoj je treba opozoriti, da je Sodišče v zvezi s pojmom „priobčitev javnosti“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 že pojasnilo, da upravitelj hotela, ki izvaja priobčitev javnosti, posreduje varovano delo novi javnosti, to pomeni javnosti, ki je avtorji varovanega dela niso upoštevali, ko so njegovo uporabo dovolili s priobčitvijo prvotni javnosti (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo SGAE, točki 40 in 42).

- 50 Poudariti je treba, da se mora vidik „nove javnosti“ iz sodne prakse, navedene v predhodni točki, upoštevati tudi v okviru uporabe člena 8(2) Direktive 2006/115.
- 51 Kadar upravitelj hotela razširja fonogram, ki se radiodifuzno oddaja, v sobah svojih gostov, namreč ta fonogram uporablja samostojno in ga v nasprotju z javnostjo, ki ji je bila namenjena prvotna priobčitev, pošilja ločeni in dodatni javnosti. Poleg tega ima navedeni upravitelj od tega prenosa, kot je bilo ugotovljeno v točki 45 te sodbe, gospodarske koristi, ki so neodvisne od koristi, ki jih prejme RTV-organizacija ali proizvajalec fonogramov.
- 52 Zato je upravitelj hotela v takem položaju dolžan v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 za priobčitev tega fonograma plačati pravično nadomestilo, poleg tistega, ki ga plača RTV-organizacija.
- 53 V zvezi s tem ni mogoče sprejeti trditev Irske, da je iz besed „ali“ in „enkratno“ iz člena 8(2) Direktive 2006/115 razvidno, da upravitelju hotela ni treba plačati nadomestila za priobčitev javnosti fonogramov, če je RTV-organizacija že plačala pravično nadomestilo za uporabo teh fonogramov v svojih oddajah.
- 54 Z uporabo besede „enkratno“ v tej določbi je namreč zakonodajalec Unije želel poudariti, da državam članicam ni treba določiti, da uporabnik plača več ločenih nadomestil za eno in isto dejanje priobčitve javnosti, pač pa bo to enkratno nadomestilo, kot je jasno razvidno iz drugega stavka te določbe, razdeljeno med različne prejemnike pravičnega nadomestila, kot so izvajalci ali proizvajalci fonogramov. Veznik „ali“, ki je v izrazu „za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti“, je treba razlagati tako, da je nadomestilo dolgovano v primeru radiodifuznega oddajanja in v primeru priobčitve javnosti.
- 55 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 dolžan plačati pravično nadomestilo za razširjanje fonograma, ki se radiodifuzno oddaja, poleg nadomestila, ki ga plača RTV-organizacija.

Četrto vprašanje

- 56 Predložitveno sodišče s četrtem vprašanjem, ki ga je treba obravnavati na tretjem mestu, v bistvu sprašuje, ali je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov ne namesti televizijskih in/ali radijskih sprejemnikov, ampak drugo napravo in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, „uporabnik“, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.
- 57 V teh okoliščinah mora Sodišče preveriti, ali so ugotovitve, na katerih temelji njegov odgovor na prvo vprašanje, še vedno upoštevne, tudi v primeru, ko upravitelj hotela svojim gostom zagotovi napravo, drugačno od televizijskega in/ali radijskega sprejemnika, in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati.
- 58 V zvezi s tem je treba navesti, da je treba pojem „priobčitev javnosti“ iz člena 8(2) Direktive 2006/115 razlagati ob upoštevanju enakovrednih pojmov zlasti iz WPPT in v skladu z njimi ter prav tako ob upoštevanju konteksta, v katerem se ti pojmi uporabljajo, in cilja, ki mu sledijo upoštevne določbe iz konvencije (glej zgoraj navedeno sodbo SCF, točka 55).
- 59 Vendar je v členu 2(g) WPPT, ki se nanaša na priobčitev javnosti in v katerem je omenjen člen 15 te pogodbe pojasnjeno, da ta zadnji pojem „vključuje tudi to, da zvoki ali nadomestki zvokov, posneti na fonogramih, postanejo slišni javnosti“.
- 60 V teh okoliščinah je treba pojem „priobčitev javnosti“ iz člena 8(2) Direktive 2006/115 razlagati tako, da ta vključuje tudi dejstvo, da zvoki ali nadomestki zvokov, posneti na fonogramih, postanejo slišni javnosti.

- 61 Ta ugotovitev je med drugim podprta s samim besedilom člena 8(2) Direktive 2006/115, v katerem je pojasnjeno, da se nanaša na „kakršno koli“ priobčitev javnosti, torej na vse oblike mogoče in izvedljive priobčitve.
- 62 Upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti napravo, drugačno od televizijskega ali radijskega sprejemnika, in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, tako zagotovi oba elementa, ki omogočita, da zvoki ali nadomestki zvokov, posneti na teh fonogramih, postanejo slišni javnosti, in fizični nosilec teh zvokov ali nadomestkov zvokov, in sicer fonograme.
- 63 Zato ta oblika priobčitve spada na področje uporabe člena 8(2) Direktive 2006/115, ki se razlaga ob upoštevanju členov 2(g) in 15 WPPT.
- 64 Ker se četrto vprašanje, kot je razvidno iz točke 57 te sodbe, od prvega razlikuje le glede načina prenosa fonogramov, je iz tega mogoče sklepati, da gre pri teh dveh vprašanjih za istega upravitelja in iste goste.
- 65 Zato je mogoče predpostavljati, prvič, da je treba upravitelja tega hotela šteti za „uporabnika“ v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115 in, drugič, da je treba goste tega hotela šteti za „javnost“ v smislu te določbe, razen če bi lahko Sodišče na podlagi posebnega dokaza sklepalo drugače.
- 66 V zvezi s tem je treba presoditi, ali lahko poseben način prenosa prek naprave in fonogramov v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, pripelje do drugačnega zaključka od tistega iz točke 40 te sodbe.
- 67 Vendar to ni tako. Ker namreč upravitelj hotela, ki v sobah svojega hotela namesti tako napravo in take fonograme, na ta način gostom zagotovi oba elementa, ki sta potrebna za poslušanje zadevnih del, je mogoče sklepati, da brez njegovega ukrepanja gostje ne bi imeli dostopa do teh del. Zato je njegova vloga ključnega pomena.
- 68 Ker ni nobenega drugega posebnega elementa, ki bi ga bilo treba preučiti, je treba tako ugotoviti, da gre v primeru, kot je ta v zadevi iz postopka v glavni stvari, za „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115.
- 69 Glede na zgoraj navedeno je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesto televizijskih in/ali radijskih sprejemnikov, ki jim posreduje radiodifuzni signal, namesti drugo napravo in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, „uporabnik“, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115. Zato je v smislu te določbe za posredovanje navedenih fonogramov dolžan plačati „pravično nadomestilo“.

Tretje in peto vprašanje

- 70 Predložitveno sodišče s tretjim in petim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali člen 10(1)(a) Direktive 2006/115, ki v primeru „zasebne uporabe“ določa omejitve pravice do pravičnega nadomestila, določenega v členu 8(2) te direktive, dovoljuje državam članicam, da upravitelja hotela, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) te direktive, oprostitijo obveznosti plačila takega nadomestila.
- 71 V uvodu je treba pojasniti, da kot je navedla generalna pravobranilka v točki 153 sklepnih predlogov, za ugotovitev, ali se upravitelj hotela lahko sklicuje na omejitve, ki izhajajo iz „zasebne uporabe“ v smislu člena 10(1)(a) Direktive 2006/115, ni upoštevno, ali gostje takega hotela zasebno uporabljajo delo ali ne, ampak ali sam upravitelj delo uporablja zasebno.
- 72 Vendar je izraz „zasebna uporaba“ varovanega dela, ki ga je javnosti priobčil njen uporabnik, protisloven, ker je „javnost“ v skladu z definicijo „nezasebna“.

- 73 Zato v primeru priobčitve javnosti v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115 omejitve, ki izhaja iz „zasebne uporabe“ v smislu člena 10(1)(a) te direktive, ni mogoče uporabiti.
- 74 Taka razlaga vsekakor ni taka, da bi na njeni podlagi ta določba izgubila vsakršen polni učinek. Ta določba namreč ohrani širše področje uporabe s tem, da se nanaša na uporabe, pri katerih ne gre za priobčitev javnosti, temveč za „snemanje“ v smislu člena 7 te direktive.
- 75 Poleg tega, če bi pri dejanju priobčitve, kot je ta v zadevi iz postopka v glavni stvari, za uporabnika veljala omejitev iz člena 10(1)(a) Direktive 2006/115, bi bilo to v nasprotju z določbami člena 10(3) te direktive, na podlagi katerih se ta omejitev uporablja le v nekaterih posebnih primerih, ki ne vplivajo na normalno uporabo dela ali drugega varovanega predmeta in ne bi neupravičeno prizadeli legitimnih interesov imetnika pravice.
- 76 S tako razlago bi se namreč uporabnik izognil obveznosti plačila pravičnega nadomestila za oblike uporabe dela, ki ustrezajo njegovemu komercialnemu izkoriščanju, kar bi neupravičeno prizadelo legitimne interese izvajalcev, ki so varovani prav s pravico do pravičnega nadomestila.
- 77 Glede na zgoraj navedeno je treba na tretje in peto vprašanje odgovoriti, da člen 10(1)(a) Direktive 2006/115, ki v primeru „zasebne uporabe“ določa omejitev pravice do pravičnega nadomestila, določenega v členu 8(2) te direktive, državam članicam ne dovoljuje, da upravitelja hotela, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) te direktive, oprostijo obveznosti plačila takega nadomestila.

Stroški

- 78 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, je „uporabnik“, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma, ki se radiodifuzno oddaja, v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine.**
- 2. Upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesti televizijske in/ali radijske sprejemnike, ki jim posreduje radiodifuzni signal, je v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 dolžan plačati pravično nadomestilo za razširjanje fonograma, ki se radiodifuzno oddaja, poleg nadomestila, ki ga plača RTV-organizacija.**
- 3. Upravitelj hotela, ki v sobah svojih gostov namesto televizijskih in/ali radijskih sprejemnikov, ki jim posreduje radiodifuzni signal, namesti drugo napravo in fonograme v fizični ali digitalni obliki, ki jih je s tako napravo mogoče predvajati ali poslušati, je „uporabnik“, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115. Zato je v smislu te določbe za posredovanje navedenih fonogramov dolžan plačati „pravično nadomestilo“.**
- 4. Člen 10(1)(a) Direktive 2006/115, ki v primeru „zasebne uporabe“ določa omejitev pravice do pravičnega nadomestila, določenega v členu 8(2) te direktive, državam članicam ne dovoljuje, da upravitelja hotela, ki izvaja „priobčitev javnosti“ fonograma v smislu člena 8(2) te direktive, oprostijo obveznosti plačila takega nadomestila.**

Podpisi